

Antoni Fornes (Tetuan, 1955)

[exiliat] a causa d'un poema i un error (*carmen et error*).

Ovidi. *Tristias*.

Carmen et error

Amb un cos esquifit, brunenc, cara amagada
sota unes brutes crins d'atzabeja,
qui hauria sabut que era doneta? —*Lo que más
queria en el mundo era mi gato. Ahora ya no,
porque se ha muerto, y lo que muere
se te muere, ya no es tuyo. ¿Entiendes, Tono?*
Palesament exigua d'edat mental, intoxicada
de pastilles oblidades, es negava a no pertànyer
a la classe elemental d'Astronomia que em tocava.
Què hi podíem fer? *Gott straffe LOGSE!* —Entra.
Horroritzat de veure quina feina li havien proposat
— “Com et veus a tu mateix?”; ja són perversos!—,
un dia vaig convèncer-la d'escriure alguna cosa de la lluna.
Al fons del més decrepit banc d'aquell decrepit
laboratori del Chabàs, a soles amb un llapis mastegat,
l'exiliada es concentrava, introspectiva,
en la seua ponència de la lluna.
No me sale, no me sale —remugava.

Vaig poder dedicar-me per fi als altres,
als *normals*. I a Keppler, els vectors i les el·lipsis...

Sonà el riing esperat. La tangerina
m'allargà un full. Contenia set paraules:

“la luna es grande, rota y hermosa”.

Carmen —era fatídic, li deien Carmen— somreia:
no se más. Es que no se más ¿entiendes, Tono?

No vaig saber què dir mentre l'eixam
juvenil fugia enfora i aquella ACI

(“Adaptació Curricular

In-di-vi-du-a-lit-za-da”) recollia

el seu quadern trencat cap a l'eixida.

A soles ja,

que estranyes vaig trobar aquelles fórmules
en la pissarra fosca de l'aula despoblada!

Vaig acudir de nou a aquell paper de Carmen,

l'ACI de Carmen, la Carmen *rota*
y hermosa, com una lluna èbria.

Hi havia —qui gosaria refutar-ho?—
un poema i un error.

El poema era obvi; i la poeta.

Però l'error, déu meu, del vil error,

a quin demiürg sinistre hem de fer causa?

Tono Fornes. Vestigis, filogènies i desfics. València: Tres i Quatre, 2006, p.39-40